

KAMP MOT EEC OG DYRTID

UTGITT AV ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID. NR 5 1972 Kr. 1.

● INTERVJU MED
KR.F.s POLITISKE
SEKRETÆR

● SIDE 3

● EEC I NRK

● SIDE 3

KAMPEN MOT EEC
HAR PÅGÅTT LENGE

NEI!

OG DEN MÅ FORTSETTE

Forsvar folkets nei

Lenge før vi kom så langt som til folkeavstemninga mot EEC, slo Arbeiderkomiteen fast at en seier den 25. september ikke ville bli noen endelig seier. EEC ville komme igjen. Industrikonsernene i EEC mangler råvarer, som Norge har. Samtidig er det norske konsern som vil profitere på at Norge blir innlemmet i en EEC-union. De ville tjene på fri kapitalbevegelse, fri etableringsrett og fritt arbeidsmarked innen EEC.

Med all mulig tydelighet har EEC-tilhengerne i tida etter avstemninga vist at dette er riktig. Motstandsfronten mot fullt medlemskap i EEC må fortsette sitt arbeid. Vi må forsvare vårt nei til EEC, vi må forsvare våre arbeidsplasser mot økonomiske landsforrædere – folk som ønsker å rømme landet med den kapitalen norske arbeidsfolk har skapt. Vi må stille våre krav til en frihandelsavtale med EEC. Mye tyder på at Korvald gir etter for tilhengers press på flere områder, som i spørsmålet om utviklingsklausul i avtalen.

Dette presset fra tilhengerne er det igjen bare folkets organiserte motstand som kan motvirke. Vi må stille krav til avtalen med EEC for å forhindre forsøk på å undergrave den norske sjølråderetten, og vi må stå samlet bak disse kravene. Sentrale krav mener vi f.eks. må være nei til binding av fiskerigrensa, nei til utviklingsklausul i avtalen med EEC.

Folket i Norge organiserte sine egne motstandsorganisasjoner for å forsvare landets sjølråderett. Vi vant en stor seier den 25. september. Men hva har vi opplevd siden? Bare få dager etter folkeavstemninga fortsetter storkapitalen å gamble med norske arbeidsplasser. Tilhengerne startet

nesten øyeblikkelig en offensiv for å skremme folket til å endre standpunkt. Lenge forberedte konkurser begrunnes med folkets nei, nyinvesteringer må skje innenfor EEC på grunn av den «umulige» markedsituasjonen.

Fullt medlemskap i EEC står så absolutt på storkapi-

talens dagsorden. For dem er en handelsavtale med EEC bare et middel til å oppnå fullt medlemskap på litt lengre sikt. Mange av motstandsorganisasjonene mot EEC la ned sitt arbeid mot EEC etter folkeavstemninga. Slik har tilhengerne fått friere spillerom for sin fortsatte offensiv.

Hvordan greide vi å vinne folkeavstemninga? Det kom av at folket ikke overlot politikken til noen få «ledere» og «autoriteter», men organiserte sine egne motstandsorganisasjoner mot EEC. Kampen ble ikke ført i Stortingsrestauranten, men fra grasrota! Konsekvensene av et EEC-medlemskap ble diskutert på arbeidsplasser, i hjemmene og på gata. Tusener på tusener deltok aktivt i kampen mot medlemskap i EEC. Motstandsorganisasjonene vokste i styrke og omfang. Gallupen svingte fra 70% tilhengere av EEC høsten 1970 til 70% motstandere høsten 1971!

Fordi folket var beredt og forsvarte sin interesser greide vi også å motstå det enorme presset fra tilhengerne i slutfasen før folkeavstemninga. Folk stolte på seg sjølt, sine egne erfaringer og fornuft, og vi organiserte vår motstand. Vi har vist vi vil og kan forsvare vår sjølråderett.

Men så lenge det er noen som fortsatt er villige til og ønsker å selge Norges sjølråde-

FORTSETTELSE SIDE 2

KAPITALFLUKTEN SKAL STANSES

SE BAKSIDA

Utviklingsklausul

tjener bare tilhengerne

Regjeringa Korvald går inn for å få med en såkalt utviklingsklausul i den norske avtalen med EEC. Regjeringas argumentasjon for dette er etter vår mening syltynn. I redegjørelsen for Stortinget 24. november sa Vårvik at utviklingsklausulen skulle med fordi «Norge har behov for og interesse av et samarbeide med EEC på andre saksområder enn det handelspolitiske». Det er overhode ikke behov for noen utviklingsklausul av den grunn! Ønsker vi samarbeid med EEC på andre områder kan vi ta opp egne forhandlinger om det når den tida kommer. Det er den praksis som følges overfor andre land og organisasjoner. En særordning for vårt forhold til EEC er det bare tilhengerne av medlemskap som har noen interesse av, og alt tyder på at Korvald har gitt etter for det presset som tilhengerne har satt inn for å få den avtalen de ønsker. En seinere tilhenger-regjering vil kunne bruke en utviklingsklausul til å knytte oss stadig sterkere til EEC på alle områder.

For at folk sjøl skal kunne ta stilling til om Dagbladet har rett når de kaller utviklingsklausulen en «fullstendig ufarlig bestemmelse», gjengir vi den svenske avtaleteksten på dette punktet. Samtidig viser vi at det er store ulikheter i de nordiske lands avtaler med EEC. Det er ingen grunn til at den svenske avtalen skal være noe mønster for oss.

DEN SVENSK AVTALEN:

Artikkel 32.

1. Når en avtalepart anser at det vil være av interesse for begge parter å videreutvikle forbindelsene som er opprettet ved denne avtale, til å omfatte områder som ikke dekkes av denne, skal parten rette en begrunnet henvendelse om dette til den annen part.

Avtalepartene kan overlata til den Blandete Komite (som skal overvåke at avtalen blir overholdt, vår anm.) å undersøke denne henvendelse og i tilfelle uttale rekommendasjoner, særlig med sikte på å innlede forhandlinger. Disse rekommendasjoner kan, hvis det er grunn til det, gå ut på at avtalepartene blir enige om å sette i verk en harmonisering forutsatt at denne ikke innvirker på de to avtalepartenes selvbestemmelsesrett.

2. Avtaler som sluttes som følge av forhandlinger i henhold til forutgående paragraf, skal ratifiseres eller approberes (godkjennes, vår anm.) av avtalepartene i samsvar med deres egne lovregler.

Vi merker oss at det bare er avtaler som inngås som skal godkjennes etter gjeldene regler. Det vil bli et definisjonsspørsmål om avtalen er så omfattende at den må godkjennes av stortinget eller om det kan skje på regjerings- eller embedsmannsplan. Men muligheten for demokratisk kontroll foreligger ihvertfall.

Harmoniseringen derimot blir man bare «enige om å sette i verk». Ingen demokratisk valgte organer kommer inn i bildet.

DEN ISLANDSKE AVTALEN

Artikkel 33.

1. Når en avtalepart anser at det vil være av interesse for begge parter å videreutvikle forbindelsene som er opprettet ved denne avtale, til å omfatte områder som ikke dekkes av denne, skal partene rette en begrunnet henvendelse om dette til den annen part.

Avtalepartene kan overlata det til den Blandete Komite å undersøke denne henvendelse og i tilfelle uttale rekommendasjoner, særlig med sikte på å innlede forhandlinger.

2. Som i den svenske avtalen.

Islandingene har fjernet den delen som åpner muligheten for harmoniseringstiltak uten demokratisk kontroll. De ønsker ingen utvidelse av forbindelsene med EEC som folkevalgte organer ikke har tatt stilling til.

DEN FINSKE AVTALEN

I den finske avtalen finnes det ingen tilsvarende artikkel. Stroket er også det avsnittet i avtalens innledning hvor det heter at «partene» tar sikte på å utvide avtalen til andre områder enn det handelsmessige «når dette måtte vise seg til fordel for deres næringsliv».

De store forskjellene i de tre nordiske landenes avtaler med EEC på dette punktet viser at utviklingsklausulen slett ikke er noen tom formalitet slik enkelte later til å tro. Etter vår mening er en slik klausul uttrykk for en politisk vilje til stadig nærmere samarbeid med EEC. Den svenske regjeringa f. eks. ønsker medlemskap og vil bruke en «utviklingsbar» frihandelsavtale som et middel for å oppnå dette. Finnene derimot ønsker ikke medlemskap, de har derfor rett og slett ikke behov for noen utviklingsklausul.

Ut fra den enkle kjennsgjerning at det norske folket også har sagt nei til medlemskap må vårt krav til den norske avtalen med EEC bl. a. være at heller ikke den inneholder noen utviklingsklausul. Det er utelukkende EEC-tilhengerne som vil få glede av en slik bestemmelse. I hendene på en seinere tilhengerregjering blir utviklingsklausulen et farlig redskap.

NEI TIL UTVIKLINGSKLAUSUL I AVTALEN MED EEC!

Toppmøte i Paris:

UNIONEN VEDTATT

FORTSETTELSE FRA

FØRSTE SIDE

FORSVAR.....

rett må vi fortsette å forsvare den.

Det kampen sto om, er av helt avgjørende betydning for det norske folk.

Vi slåss for norske myndigheters rett til å bestemme norsk distriktpolitikk, retten til å støtte utkantbedrifter, retten til å subsidiere matvarer. Vi ønsket ikke at arbeidsplassene våre skulle bli utkonkurrert eller kjøpt opp av store EEC-konsern. Vi kjempet for å trygge norske arbeidsplasser. I dag prøver tilhengerne å undergrave den seieren vi vant. De vil undergrave avstemningsresultatet, de vil skremme folket til å oppgi kampen, og de vil sette folket utenfor politikken igjen. Tilhengerne vet at det lettere å presse EEC-motstanderne på Stortinget dersom motstanden i folket er passivisert. Det var folket som sikret seieren før 25. september, ikke 44 stortingsmenn.

I tida før folkeavstemninga ble motstandernes slagord «Nei til Union» karakterisert av JA-folka som skremelspropaganda. Unions-planer forelå ikke, i alle fall ble det ikke aktuelt med noen union før år 2000. I erklæringa fra EECs toppmøte i Paris heter det: «Stats- eller regjeringssjefene har satt seg som hovedmål før utløpet av det innværende ti-år å omdanne hele komplekset av forbindelser mellom medlemsstatene til en europeisk union.»

Det er først og fremst snakk om en økonomisk og monetær union, men også en politisk samordning må til når EEC skal tale med en stemme i forhandlinger med USA, Japan, Canada og andre rike ikke-EEC-land. Videre skal de ha en felles handelspolitikk overfor øst-landene og u-landene, og opprette et sekretariat for kanaliseringa av kontakten på det utenrikspolitiske området.

EEC-PARLAMENTET

Under kampanjen forut for den danske folkeavstemninga forsikra Krag/Jørgensen og alle andre danske (og norske) JA-folk, at det allerede er effektiv parlamentarisk kontroll innafor EEC. Deres argument var at den danske regjering er parlamentarisk ansvarlig overfor det danske folketing, og at regjeringa derfor ikke kan foreta seg noe som ikke har tilslutning fra et flertall av folketinget.

Den nederlandske statsministers tale i Paris viser at nederlenderne etter 15 års

erfaringer ikke anser denne form for parlamentarisk kontroll for å være tilstrekkelig. Parlamentarisk kontroll kan kun utøves effektivt av et direkte valgt EEC-parlament overfor Kommissjonen og Ministerrådet, — ikke av de nasjonale parlamenter overfor hver enkelt regjering.

Det var særlig Frankrike som gikk imot Nederlands forslag om direkte valg til EEC-parlamentet. Frankrike har fremdeles ambisjoner om å spille den dominerende rolle innafor EEC. Ved direkte valg til EEC-parlamentet vil ikke noe land kunne opptre som en enhet, Gaullistene og kommunistene i Frankrike f. eks. vil nok ikke danne noen «fransk fløy».

Direkte valg vil svekke de nasjonale regjeringer, og makta vil bli forskjøvet fra Ministerrådet til Parlamentet.

Videre vil nok de små landas innflytelse øke, noe Nederland hadde i baktanke. I dag kan stormaktene samlet stoppe eller fremme forslag i Ministerrådet og få dem igjennom uten at de små landa kan gjøre noe. De må søke en allianse med minst en stormakt. Veto kan de bare bruke hvis deres lands «vitale» interesser står på spill. Men vi husker at norsk fisker og jordbruk ikke ble godtatt som «vitale» interesser under forhandlingene med EEC.

Bratteli snakket om invitasjonen til «et forpliktende samarbeid med de frie demokratiske stater i Vest-Europa.» Disse statene går nå inn for å danne en Union hvor Kommissjonen, bestående av teknokrater, vil få en stor utøvende myndighet, uten at tanken om parlamentarisk kontroll er viet noen særlig oppmerksomhet. Tyder dette på et høyt utviklet demokrati?

INGEN BINDING AV FISKERIGRENSA!

Enkelte blant dem som ivrer for en mest mulig omfattende frihandelsavtale med EEC, hevder at vi må love EEC-landene at vi ikke skal utvide fiskerigrensa vår til 50 mil, mot at vi får en god handelsavtale. Som motytelse for denne fastfrysinga av fiskerigrensa, vil vi da kanskje få tollfri adgang til EEC for fiskeproduktene våre.

Fiskebestanden utafor kysten vår er et livsviktig næringsgrunnlag for en stor del av kystbefolkninga. Når en så stor del av denne kystbefolkninga sa nei til EEC, var det blant annet fordi de ville beholde fiskerigrensa vår, som verner fiskefeltene deres mot store EEC-trålere.

I Nordatlanten har fiskebestanden i

de senere år blitt stadig mer overbeskattet som følge av utvidet fiske i området. England har mer enn femdoblet sin trålerflåte de siste ti åra. Vest-Tyskland har også sendt stadig flere trålerfartøyer ut til Nordatlanten. Marinbiologer hele verden over hever med jevne mellomrom en advarende finger. Torskebestanden er i høy grad truet. Av 100 fisk det ene året overlever i gjennomsnitt 30 det neste. Fisken tas i økende grad før den har rukket å bli kjønnsmoden. Sildebestanden er allerede kraftig redusert.

Det er alle stormaktene klar over. Men de er ikke villige til å begrense fisket ved internasjonale avtaler. Derfor måtte

Island gå til det skritt å utvide sin fiskerigrensa til 50 mil. Vi må i likhet med Island forsvare fiskebestanden utenfor vår kyst mot rovfiske. Det er viktig at vi ikke gir fra oss muligheten til å utvide vår fiskerigrensa til 50 mil om det skulle bli nødvendig. Det spiller selvsagt ingen rolle hvor fine og store markeder vi har for fiskeproduktene våre, hvis vi ikke har noen fisk å fiske opp.

Arbeiderkomiteen støtter derfor fullt ut formannen i Råfisklaget når han hevder at en frihandelsavtale med EEC ikke må inneholde noen fastfrysing av fiskerigrensa.

KAMPEN FORTSETTER: Slutt opp om aksjonsdagene i uka 11–16 des.

Utviklingsklausul ikke så farlig ?

Det er ingen grunn til å legge skjul på at det finnes uenighet blant EEC-motstanderne bl.a. på spørsmålet om frihandel og utviklingsklausul. Forsøker vi å skjule denne uenigheten vil enhetsfronten mot EEC bli svak og splittet. Bare gjennom grundige diskusjoner med hverandre kan vi komme fram til et felles grunnlag for den fortsatte kampen mot EEC-medlemskap. Uten et slikt enhetlig grunnlag vil vi være ute av stand til å møte tilhengers neste framstøt på en skikkelig måte.

Til de som ikke deler Arbeiderkomiteens syn i ett og alt hører motstanderne i Kristelig Folkeparti. Vi har snakket med partiets politiske sekretær T. A. Hummelvoll om deres syn på forskjellige problemer vi motstandere står overfor.

Det norske folket stemte NEI til medlemskap i EEC 25 sept., mener Kristelig Folkeparti at en utviklingsklausul i handelsavtalen med EEC kan brukes til å undergrave dette?

— Både ja og nei. En utviklingsklausul behøver ikke å være farlig i den forstand at den bringer Norge inn «bakveien». F.eks. ønsket Sverige en mer omfattende utviklingsbarhet i sin frihandelsavtale. De ville bl.a. ha medbestemmelsesrett i EECs organer. Ut fra slike erfaringer kan man i alle fall ikke si at det fra EECs side gjøres forsøk på å få Norge inn på en slik måte.

Allikevel skal vi følge nøye med i anvendelsen av en slik klausul som vil gi anledning til integrasjon på andre enn de strengt økonomiske områder. Det er klart at den vil gi mulighet til å knytte Norge vesentlig sterkere til EEC enn en vanlig handelsavtale. Under ingen omstendighet kommer man imidlertid etter min

mening utenom folkeavstemning dersom spørsmålet om fullt medlemskap igjen blir aktuelt.

Kan du si noe om en sammenheng mellom Erling Pettersens forslag til endring av flertallskravet i § 93 fra 3/4 til 2/3 og bruk av en eventuell utviklingsklausul?

— Her vil jeg ikke si at det er noen nær sammenheng. Vedtak innenfor rammen av en utviklingsklausul vil normalt kunne fattes ved vanlig flertall. Jeg vil imidlertid understreke at vi i Kristelig Folkeparti åpent tar avstand fra Erling Pettersens forslag.

Kan det tenkes f.eks. allerede i neste stortingsperiode at man gjennom en utviklingsklausul integrerer Norge så sterkt i EEC at Stortinget kan finne det ønskelig å melde Norge inn, kanskje til og med uten en ny folkeavstemning?

— Som tidligere nevnt er det ikke riktig å bare se på en utviklingsklausul som et middel til å få Norge med i EEC. For flere og flere områder kan det etterhvert være ønskelig for Norge at vi får avtaler med EEC. Det er dog helt utenkelig at vi blir meldt inn uten en ny

folkeavstemning. Folkeavstemning er vårt høyeste demokratiske organ, og må i EEC-spørsmålet som i særlig grad berører hele folket, være det organ som avgjør om vi skal bli fullt medlem eller ei.

Hvordan ser Kristelig Folkeparti på frihandelsavtale, jeg tenker spesielt på problemene med konkurransesvake bedrifter innen industrigrener som blir underlagt frihandel?

— Vi har, kan vi si, en litt skeptisk holdning til frihandel, nettopp p.g.a. dette med konkurransesvake bedrifter. Vi tror imidlertid at dersom slike utsatte bedrifter blir underlagt frihandel «litt etter litt» dvs. at de i en overgangsperiode kan få statlig økonomisk støtte osv. vil de kunne tilpasse seg denne markedsformen. EFTA-samarbeidet mener vi er et eksempel på dette, og vi slutter oss til den breie enigheten om at EFTA har vært en fordel for Norge. Frihandel er jo også en forutsetning for mer effektiv produksjon og riktige arbeidsdeling mellom landene.

Mener Kristelig Folkeparti at Norge har forhandlingskraft nok til å få en god avtale for f.eks. fisk, og hvordan vil dere at den skal se ut?

— Dette er det for tidlig å uttale seg noe særlig om. Vi har foreløpig intet vedtak på dette, og det jeg nå tenker høyt får stå for min egen regning.

Hvordan vår fiskerinæring som helhet skal tilpasses EEC blir et problem. Vi ser f.eks. at verken Sverige eller Finland har fått med fisk i sine avtaler med EEC. Vi må kanskje gi konsesjon på andre områder for å få fram en god fiskeavtale. Vi bør imidlertid legge stor vekt på at fiskernes interesser blir tilfredstillende ivarett og kjøre sterkt fram her under forhandlingene.

Hvordan stiller dere dere til en utvidelse av den norske fiskerigrensen.

— Heller ikke her har vi noe landstyrevedtak, men dette i likhet med forrige spørsmål vil bli tatt opp på landsmøtet i nær framtid.

Det er helt klart at det er en del grupper i Norge som vil holde muligheten åpen for å utvide vår fiskerigrense. For vår del ønsker vi at dette skal skje i FN's ånd. Det vil si at fiskerigrensa deles i to — en indre territorialgrense og en ytre økonomigrense. Norge har da alle rettighetene i den indre, og får også hånd om det meste av oppfisket i den ytre sonen.

B. Ingvaldsen fremma forslag om at Stortinget burde stemme over om Norge skulle tilsluttes EEC som fullt medlem eller ikke. Hva mener dere om det?

— Forslaget ble ikke realitetsbehandlet og har ingen praktisk interesse.

Det er altså ikke mulig å ta opp avstemninga seinere, f.eks. dersom VG-galupper o.l. viser at flertallet vil inn i EEC og at Stortinget da nærmest vil «glemme» folkeavstemninga?

— Det er naturligvis en teoretisk mulighet, men selv om dette formelt vil la seg gjøre, i alle fall innen utløpet av året, da avtalen med EEC skulle tre i kraft, vil det helt sikkert være politisk reelt umulig.

TILHENGERNES SPALTE

— Vi skal ikke fjerne våre «Jamerker». Det er nu vi er inne i den fasen hvor kampen om Norges plass i det demokratiske Europa kan vinnes. Knut Eggen, Aftenposten

— Hverken tiden eller sannheten vil bringe Norge inn i EF. Den opinionsendring som er nødvendig for at medlemskap igjen skal bli aktuelt, kan bare oppnås gjennom målbevisst politisk arbeid.

Helge O. Bergersen (UH) på Europabevegelsens årsmøte.

— Vi bør så snart som mulig sørge for å komme med i EF-samarbeidet på en slik måte at vi med tiden kan bli en de facto (i praksis, vår anm.) del av EF.

Vi oppnår ikke på denne måten noen fullverdig løsning, men ulempene ved å stå utenfor kan bli vesentlig redusert. I en slik situasjon vil også spørsmålet om EF-medlemskap være et langt mindre strids-spørsmål enn i dag. En handelsavtale med en viss tilpassningsperiode til fullt medlemskap er antagelig den beste løsning vi nå kan arbeide for.

Norges Industri, organ for Norges Industriforbund.

— ... EF-saken vil utvikle seg på en slik måte at den dagen vi må ta standpunkt på nytt, vil en komme til at denne gangen bør en avstå fra å kalle folket til urnene og la Stortinget ta avgjørelsen. ... Det er for lenest blitt klart at en folkeavstemning rett og slett er et fremmedlegeme i den demokratiske styreformens vi har funnet fram til her i landet.

Lederartikkel i Verdens Gang

NÅR KARTET IKKE STEMME MED TERENGET

EEC I NRK

En undersøkelse av nyhetssendingene i Radio og TV viser klart at NRK mener at makteliten i landet (de politiske partier, næringslivet, LO og NAF) er de eneste som har krav på skikkelig dekning.

Av i alt 328 intervjuede personer, var bare en arbeider og en bonde. NRK tok ikke hensyn til det politiske liv som utfoldet seg på grasrota.

I nesten to år — fram til den 25. september 1972 — var standardforklaringen på alle nye og uvante begivenheter av politisk karakter at vi befant oss i «en ekstraordinær politisk situasjon». For NRKs vedkommende ga dette seg utslag i at det ble oppnevnt spesielle interne utvalg som skulle overvåke «balansen på kort sikt» — slik kringkastningsjefen for anledningen omformulerte institusjonens ideal.

En undersøkelse av nyhets- og aktualitetssendingene i Radio og TV fra 1/7 -71 til 1/6 -72 viser imidlertid at NRK i størstedelen av denne perioden ikke førte en nyhetspolitikk som skilte seg ut fra den vanlige. Og den vanlige nyhetspolitikk — det er en sentrums-, eliteorientert linje. Et utslag av denne politikken er intervjuernes holdning til sine intervjuobjekter; representanter for makteliten får generelt velvillig og respektfull behandling — av og til grensende til underdanighet; mens personer uten en slik status blir kjørt hardere. De får nesten aldri «åpen mikrofon» slik som de førstnevnte — og de blir langt oftere enn disse utsatt for mistenkeligjørende og flåsete behandling. Sammenlikn f. eks. følgende spørsmål om samme sak til henholdsvis Willoch og Gustavsen i TV:

— Etter landsmøtet kan vel kampanjen først begynne, kunne De si noe om virkemidlene som Høyre vil ta i bruk?

— En del av møtet var lukket for pressen. Der snakket man strategi. Var det der maskingeværene og håndgranatene ble delt ut?

Så lenge situasjonen er «normal», dvs. at den politiske debatt og strid (tilsynelatende) foregår mellom ulike elitegrupper og etablerte institusjoner i vårt politiske system, vies denne nyhetspolitiske linja liten oppmerksomhet. Men EEC-kampen var først og fremst en konflikt mellom sentrum og periferi, mellom makteliten og folket. Og resultatet av den vanlige nyhetspolitikken i NRK ble derfor en kraftig favorisering av EEC-tilhengerne, ikke bare med hensyn til hvem som ble intervjuet og referering av uttalelser, men også mht. hvilke av de mange mulige sider ved spørsmålet om norsk medlemskap i EEC som skulle tas opp som «nyheter». Noen (avrundede) tall fra 1. kvartal 1972:

— Vel 60 % av alle intervjuobjekter var EEC-tilhengere — vel 30 % var motstandere (både i radio og TV).

— 40 % av dem var offisielle personer — de fleste regjeringsmedlemmer.

— 80 % av alle intervjuobjekter var heldagspolitikere — 15 % var funksjonærer (inkl. organisasjonsfolk som f. eks. Aspengren)

— bare en bonde og en arbeider var representert blant de tilsammen 328 intervjuede personer.

— 5 % (i radio) og 3,5 % (i TV) av personene representerte de rene motstandsorganisasjonene (FB, AIK, AKMED).

— En fjerdedel av samtlige argumenter EEC-motstanderne framførte i Stortingsdebatten i januar -72 dreide seg om norsk suverenitet, mens dette tema utgjorde henholdsvis 1,5 % (radio) og 0,5 % (TV) av

alle berørte tema i NRKs nyhetssendinger. I april/mai var prosenten «steget» til 4!

Selv om suverenitetsspørsmål ble tatt opp i NRKs spesielle EEC-program, kan ikke det oppveie denne skjevheten i nyhetssendingene. Det som får behandling som nyhet, får en ganske annen status av viktighet og objektivitet enn det som underkastes ping-pong-behandling i et «OBS! Nå-dreier-det-seg-om-et-to-subjektive-meninger-program». Det er utilitabelt blåøyd å overse at nyhetssendingene på denne måten har betydning for hvilke momenter folk vil legge mest vekt på når de tar sin beslutning.

I april/mai 1972 hadde henholdsvis 29 % (radio) og 38 % (TV) av nyhetene tilknytning til de politiske partiene, de øvrige politiske meningsorganisasjonene tapte terreng: i april/mai leverte de 9 % (R) og 13 % (TV) av nyhetene. NRK

gjorde med andre ord sitt beste for å få terrenget til å stemme med kartet. Dette spørsmålet skulle behandles som en valgkamp. De som skulle føre kampen var utelukkende de politiske partiene — bare deres representanter var «berettiget» til nyhetsdekning. TVs opplegg i innspurten foran 25. september var et av de mest groteske eksempler på dette (de øvrige eksempler er å finne i NRKs behandling av EEC-spørsmålet og regjeringsskiftet etter den 25/9.) Her skulle partilederne, og ingen andre, samles til høytidelig debatt — presis på samme måte som foran et stortingsvalg. Hvem som regnet med å ha fordel av en slik omlegging fra folke- (avstemnings)kamp til (parti)valgkamp fikk vi vite allerede i november -71 i Høyres strategiopplegg. At det likevel ble nei-flertall kan således NRK vanskelig tildeles noe av æren for.

Europabevegelsens tillitsmann i NRK : Lars Jacob Krogh

nytt

merke

Bestilles fra AKMED,

Boks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.

Nei til kapitalflukt

EEC-tilhengerne forsøker på alle måter å få folket til å angre på sitt nei. Tilhengerne har økonomisk makt. Økonomiske skremslar er da også et av de virkemidlene de flittigst benytter for å tvinge opinionen til å snu. Konkursen som er godt planlagte ledd i storkapitalens rasjonaliseringsframstøt begrunnes nå med folkets nei den 25. En annen trusel er kapitalflukt. På grunn av den «uholdbare markedsituasjonen» truer kapitalistene med å rømme landet med den kapitalen norske arbeidsfolk har skapt.

Fra TV-programmet «Rapport» 25. okt. i år, en måned etter folkeavstemninga, sakser

vi følgende:
Norske kapitalinteresser arbeider med å kartlegge til-

Nye metoder samme mål

Frihandelsavtalen — et ledd i EECs imperialistiske politikk

Arbeiderkomiteen har alltid hevdet at EEC er imperialistisk, og at norsk EEC-medlemskap er en imperialistisk trusel mot det norske folk. Vi mener det er oppkomsten av kjempemessige industrikonserner i relativt små og råstoff-fattige land som er drivkraften bak tanken om «Europas Forente Stater». Nasjonalstatens ramme blir for trang for disse konsernene. Deres stadig økende behov for råstoffer, avsetnings- og investeringsmarkeder krever ekspansjon utover grensene.

Ideen om et felles marked og Europas Forente Stater ble lansert i 1890-åra, og det er ikke tilfeldig at det var tyske økonomer og organisasjoner som lanserte den. Det var nettopp på den tida de tyske konsernene oppsto, som f. eks. det kjempemessige Rheinisch-Westphälische Kullsyndikat (1893). Tyskland klarte ikke lenger å tilfredsstille disse monopolenes råstoff-behov, og det enorme kapitaloverskuddet de skaffet seg gjennom monopol-priser krevde nye og sikre investeringsmarkeder.

De tyske monopolene fortsatte å ese ut, og behovet for ekspansjon ble stadig mer akutt. «For enhver pris — også krig — må nye utflytnings- og avsetningsmuligheter skaffes», skrev Berliner Neuester Nachrichten i desember 1913. Og med våpen i hånd forsøkte også tyskerne å løse monopolenes problemer.

I og med nederlaget i første verdenskrig, ble tyskerne tvunget til å finne andre metoder enn de rent militære for å virkeliggjøre «Europatanken». Hovedvekten ble nå lagt på det økonomiske planet. I 1925 foreslo det tyske industriforbundet å skape en europeisk tollunion.

Et skritt på veien ble tatt da Tyskland og Østerrike inngikk i en tollunion i 1931, og formannen i det tyske industriforbundet Carl Duisberg, uttrykte forhåpninger om at dette skulle bli «innledningen til et sentral-europeisk fellesmarked».

Men franskmennene ville ikke være med på denne utviklingen. De fryktet med rette at de tyske monopolene fullstendig ville dominere en slik union. Den motsetningen som her kom til uttrykk mellom de franske og tyske kapitalinteressene ble bare sterkere og sterkere utover i 30-åra. Selv om også de franske monopolene vokste

kraftig, kunne de ikke på noen måte hamle opp med de gigantene som Hitlers krigsøkonomi blåste opp. Og det gjaldt ikke bare Frankrike. Den tyske storindustrien utviklet seg langt raskere enn i alle andre europeiske land. Tyskland krevde en nyoppdeling av Europa i samsvar med de reelle maktforholdene.

2. verdenskrig var resultatet.

På ny ble tyskernes forsøk på å skape et forent Europa under tysk overherredømme stanset. På ny ble de samme metodene for å virkeliggjøre «Europatanken» som tyskerne foreslo etter 1. verdenskrig, lansert.

Forskjellen var at denne gangen hadde tysk og fransk monopolkapital så sterke felles interesser at tyskerne vant gehør for Europatanken sin. Det var sågar den franske utenriksministeren som la fram planen om en tollunion for kull- og stålvarer. Som et første skritt på veien mot EEC ble Kull- og Stålunionen dannet i 1951.

Monopolkapitalen i Europa hadde nå felles interesse av å få den europeiske industrien på fote igjen. Motsetningene mellom de europeiske stormaktene ble underordnet en viktigere motsetning. USAs dominerende stilling på verdensmarkedet — 40 % av den kapitalistiske verdens industriproduksjon i 1937, 60 % i 1947 — gjorde det umulig for franske og tyske monopolene å ta opp konkurransen aleine.

Etterhvert som EEC-monopolene har vokst seg stadig sterkere, samtidig som USA er «på vei nedoverbakke» for å si det med Mansholt, har motsetningen mellom USA og EEC blitt stadig sterkere. En nyoppdeling av verden står på tapetet igjen.

Parallelt med den indre konsolideringen i EEC (opprettelsen av en politisk union) knytter EEC stadig

budene fra enkelte EF-land for å tiltrekke bl. a. norsk industri til sine utbyggingsområder. Særlig gjelder dette V-Tyskland og Danmark. Vi veit at f. eks. Industriforbundet arbeider med saken for norske bedriftsledere.

I «Norges industri» nr. 19 i år refereres det fra lokkematen til den vest-tyske delstaten Schleswig-Holstein:

»Schleswig-Holstein — ferie-

flere land til seg gjennom handels- og assosieringsavtaler. Fra '73 utvides EEC med tre nye medlemmer, og en rekke av de land som i dag har forskjellige avtaler med EEC skal trekkes inn som medlemmer etter hvert. Avtalene mellom EEC og de landene som er påtenkt som medlemmer har utviklingsklausuler o.l. innebygget i avtalene for å lette tilpasningen til medlemskap.

Dette har sjølsagt ikke USA tenkt å sitte stille å se på. En talsmann for det amerikanske utenriksdepartement sier det slik til Dagbladet (16/11 -72): «Det ser ut for oss som om EF er i ferd med å skape diskriminerende handelsblokker fra Hammerfest i nord til grensen av Sør-Afrika, fra Jordan i øst til det karibiske området ... USA må selvfølgelig beskytte sine interesser. USA vil måtte kreve beskyttende tiltak og kompensasjoner for en økonomisk politikk som går ut over USAs utenrikshandel». Hva disse «beskyttende tiltakene» vil gå ut på vet vi ikke. Poenget er at de kommer, og at de ytterligere vil skjerpe motsetningene mellom USA og EEC.

Samtidig viser denne uttalelsen at EECs frihandelsavtaler er et ledd i EECs bestrebelser for å legge stadig flere land under sin økonomiske og politiske kontroll. Vi sa nei til å underlegge oss denne kontrollen den 25. sept. Vi må innstille oss på fortsatt kamp for å hindre at EEC skaffer seg den gjennom en «utviklingsbar» frihandelsavtale. EECs behov for norske råvarer og markeder vil bare bli stadig mer skrikende i framtida. Angrepene på den norske sjølråderetten vil komme igjen. De eneste som har interesse av medlemskap her i landet — storkapitalistene — vil forsøke nye og sluerer metoder for å få oss inn. Desto mer krever det av oss motstandere.

landet mellom Nordsjøen og Østersjøen med viktige og fordelaktige plasser for norske bedrifter som ønsker direkte kontakt med verdens største markeder». Artikkelen er gjennomsyra av tilbud som vi veit er vanvittig fristende for kapitaleierne:

Billig arbeidskraft

Noen tall illustrerer dette. Begynnerlønn for ufaglært arbeidskraft over 21 år. KVINNER: 3,01–3,30 DM pr. time (1 DM = ca. 2 kr) MENN: 3,72–3,78 DM pr. time

Lavere sosiale utgifter for bedriftene enn i Norge

Arbeidsgiveren betaler bare 13,3 % av de samlede sosialutgifter.

Arbeidsløshet

Den relativt høye arbeidsløsheten gir kapitalistene en bedre forhandlingsposisjon overfor arbeiderne i f. eks. lønnsprosjekt enn i Norge.

Nærmere et stort marked

Dette sparer bedriftseierne for bl. a. transportutgifter, dessuten muliggjør det en bedre markedsføring.

Dette er ikke noe enkeltstående eksempel. Det arbei-

KAMP MOT EEC OG DYRTID

utgis av
Arbeiderkomiteen
mot EEC og dyrtid,
Postboks 3829,
Ullevål Hageby
Oslo 8
Tlf. 46 19 80

des med planer for å trekke kapital ut av Norge til en rekke områder i Europa.

Hvem tjener på dette? Hvem skaper de verdiane kapitalistene nå skal benytte i egne profittensyn utafør Norge?

Det er naturligvis bare kapitalistene som tjener på dette. De trekker gjerne kapital samvittighetsløst ut av Norge dersom de øyner mulighet for større profitter annensteds.

Det er atter nødvendig å slå fast at det er det arbeidende norske folket, bøndene, fiskerne, industriarbeiderne som skaper de verdiane som finansherrene skalter og valter med i den hensikt å få mest mulig overskudd i egen lomme. Folket har sjølsagt ingen interesse av at kapitalen tas ut av landet.

Det er tvert imot økonomisk landsforræderi.

Har vi noen mulighet til å stoppe kapitalflukten? Ja, vi har det. Det fins lover i dette landet mot kapitaleksport. Vi har valutaloven osv. men staten har til nå praktisert en liberal politikk overfor de som ønsker å utføre kapital. Vi må og skal legge press på staten for å få den til å håndheve stramme restriksjoner på kapitaleksport. Det er i det norske folkets interesse.

EEC MIDDELHAVSPLAN

ASS.: land som har assosiering (avtale som omfatter mer enn handel) eller forhandler om det.

H: land som har, eller forhandler om forskjellige former for handelsavtaler.

Skrå skravering viser de land som er påtenkt som medlemmer. Loddrett skravering viser de land som skal inngå i et frihandelsområde. Malta har assosiering med sikte på tollunion, aktuell som medlem på litt lengre sikt.

Gjengitt etter Aftenposten

ARBEIDERKOMITEEN
MOT EEC OG DYRTID
FORTSETTER KAMPEN

Kr. 5

STØTT VÅRT KAMPFOND

FORSVAR
FOLKEVILJEN

100 000 kr. mot eec

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid må nå som før stole på den enkelte EEC-motstanders innsats for å sikre det nødvendige økonomiske grunnlag for å drive motstandsarbeidet. Kassa har vært ganske slunken siden folkeavstemninga, og det er klart dette reduserer vår slagkraft.

Vi har derfor startet en innsamlingsaksjon som tar sikte på å få inn 100 000 kr. innen slutten av januar.

Kampen fortsetter: kjøp og delta i salget av «AKMED-femmer'n»!

Dette er aksjonens «varemerke» som selges for kr. 5. Bestillinger på små og store opplag kan sendes til: AKMED, Boks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.